

RESSÒ DE LA PARAULA

Salm 50: una nova creació

Hem viscut amb el Salm 50 un moment indispensable, com un pas absolutament necessari per assolir la pau: demanar humilment a Déu que tregui de dintre nostre tota foscor, totes les taques i les ombres, que ens impedeixen ésser transparents a la llum: «neteja, esborra, guareix». Ho entenem sota la figura d'un metge.

Hi ha una altra figura que expressa, potser més gràficament, aquesta petició i que, a més, té l'avantatge de servir-nos per a empalmar amb el següent pas de la pregària. Ens referim a una imatge que té una llarga tradició en la literatura cristiana, des de sant Bonaventura, fins a escriptors moderns, com Raniero Cantalamessa o el Papa, quan encara era cardenal Ratzinger. Déu fa amb nosaltres com un escultor, que amb habilitat i esment va formant en nosaltres una imatge, única en cadascú i la mateixa alhora: la imatge de Crist. Però ho fa talment com ho feia el gran Miquel Àngel. Ell, en efecte, mirava una roca de marbre i, dintre seu, a la seva imaginació i al seu cor, veia ja dibuixada la imatge que volia construir. Aleshores el que feia era anar buidant, amb paciència i cura, tot el que sobrava. El seu treball consistia en treure el que destorbava a la bellesa que ell volia plasmar... Així fa Déu amb nosaltres: amb les seves destres mans (de vegades mitjançant cops forts!) va traient del nostre «jo», sempre ple de tantes coses, els destorbs per a la bellesa i la perfecció. Però, precisament el mateix gest del Déu escultor, alhora que sembla negatiu, perquè ens priva de quelcom aparentment «nostre», serveix per a crear la imatge de Crist en nosaltres.

Ara ja podem entendre i viure el següent pas de la pregària:

«Déu meu, crea en mi un cor ben pur, fes renéixer en mi un esperit ferm. No em llancis fora de la teva presència, no em prenguis el teu esperit sant. Torna'm el goig de la teva salvació, que em sostingui un esperit magnànim.» (vv. 12-14)

No oblidem que demanem perdó al Déu creador, la font de tota vida. Desitgem aquell Esperit que al començament dels segles planava sobre les aigües sostenint el món. I si Ell ens va crear per amor, ara, mitjançant el perdó, ens recrea. Perquè així com l'odi i l'orgull el que fan és treure vida a l'altre (transmetre una mena de mort), així l'amor sempre fa viure, dona vida. L'odi mata i el perdó ressuscita. Déu gaudeix ressuscitant el món.

Així doncs:

—El perdó introdueix sempre quelcom nou. És la força de les grans novetats. També per a l'Església.

—La novetat que introdueix el perdó no serà una mena de maquillatge, com una pàtina d'ornamentació, que cobreix i deixa millor imatge, sinó una autèntica realitat arrelada al cor.

—I amb aquesta nova realitat vindrà una companya, una de les seves més fidels, l'alegria: «sentir els crits de festa, l'alegria dels ossos que estaven fets pols, el goig de la salvació» (vv. 10.14).

Quan celebrem el sagrament de la Reconciliació no oblidem fer una pregària indispensable: demanar a l'Esperit Sant l'alegria. Encara que, pensant-ho bé, com tenir l'Esperit Sant sense gaudir del do de l'alegria?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

sans per a la seva causa de beatificació. El llibre informa que el Sant Pare complia estrictament el dejuni i l'abstinència en el temps de Quaresma, i que també feia altres pràctiques de mortificació.

GLOSSA

Afavorim l'encontre

Sovint preguem perquè el Senyor susciti vocacions entre els joves. Potser també ens hauríem de preguntar quines són les condicions que afavoreixen la vocació al sacerdot. Un seminarista escriu: «Sóc aquí perquè un dia mirant el Crucificat vaig veure l'expressió més ferma i transparent de l'Amor encarnat; perquè he cregut que aquest Amor manifestat en Jesucrist és Déu i que Déu és aquest Amor. Sí, un Déu viu que es desvia per donar vida. Per a mi, la frase de Sant Pau "La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi" (Ga 2,20), es la raó més profunda de la meua vida i de la meua vocació.»

«La mare m'ensenyà a parlar amb Déu, a pregar. En l'adolescència, preparant-me per a la confirmació, vaig trobar-me, a la parròquia, amb un sacerdot que em mostrà un Jesús adult que convidava al seguiment i al compromís. El seu testimoni em qüestionà si jo no havia de ser com ell, i el testimoni d'un amic, que entrà al seminari dos anys abans que jo, m'il·luminà un camí possible.»

«En els anys de formació he après a ser sacerdot amb els companys i formadors que m'han ajudat a créixer. Vull

continuar aquesta història per sempre, perquè aquesta és la meua barca, l'Església, i vull seguir remant, encara que a estones faci aigües o que de vegades ens costi de trobar el rumb enmig de la tempesta. I ho faig esperant que d'altres s'animin també a seguir aquesta mateixa aventura».

Resseguint aquestes paraules, un seguit d'elements marquen un itinerari vital, raó de la resposta a la crida. Un entorn familiar —podria haver estat l'escola, el grup, el moviment...— que esdevé fogar de la vocació, que prepara per escoltar Déu, per sentir la crida al seguiment; que apropa a Déu, a la fe, al diàleg mitjançant la pregària senzilla i confiada. La mediació dels altres que interpel·len amb la seva vida i esdevenen testimonis del seguiment de Jesús. Un temps intens de seguiment i de discerniment —recessos, catequesi, sagraments, servei, pregària...—, moments de proximitat, d'encontre personal amb el Crist, de sentir-se seduït per Ell.

Finalment, una interpel·lació a cadascun de nosaltres a ser fita i company en aquest itinerari, a ser *condició* que afavoreix l'encontre, a ser *altaveu* de la crida del Senyor. A sentir-se, en definitiva, Església.

Enric Puig Jofra, SJ

Trobada de voluntaris que treballen pel Quart món

El dissabte 20 de març (9.30-17.30 h), el Secretariat de marginació organitza una trobada per a voluntaris que treballen pel Quart món i en l'exclusió social, a les Teresianes de Ganduxer. Hi haurà una conferència de Mn. Josep M. Fisa sobre l'espiritualitat del voluntari al Quart món, una taula rodona sobre diferents experiències, la presentació del fulletó «Testimonis entre els pobres» dedicat al G. Joan Lluís Casanovas i al P. Josep M. Pañella, a càrrec de Victòria Molins. Les institucions podran explicar el seus objectius. Hi ha la possibilitat de quedar-se a dinar i visitar l'edifici de Gaudí. L'acte acabarà amb un cinefòrum sobre *The Visitor*. Informació: tel. 933 176 397 (matins).

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiquem el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, / i no haureu d'abairar els ulls, avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / el escolta i els salva del perill. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras." El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿as matar el vedell gras?". El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▶ Lectura del libro de Josué (Jo 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: «Hoy os he despojado del oprobio de Egipto.» Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. El día siguiente a la Pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ázimos y espigas fritas. Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaan.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved que bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el ministerio de la reconciliación. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado la palabra de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por nuestro medio.

En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado Dios lo hizo expiación por nuestro pecado, para que nosotros, unidos a él, recibamos la justificación de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ése acoge a los pecadores y come con ellos.»

Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna." El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarobas que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros."»

Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo." Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado." Y empezaron el banquete.

Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos le preguntó qué pasaba. Éste le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud." Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado." El padre le dijo: "Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado".»

El fill pròdig, pintura de Guercino. Museu Borghese, Roma

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54
 ■ **dimarts**: Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-16 ■ **dimecres**: Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30 ■ **dijous**: Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47 □ **divendres**: 2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a) ■ **dissabte**: Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53 ■ **diumenge** vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.): Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jn 8,1-11.

La litúrgia d'aquest quart diumenge de Quaresma és un cant a la reconciliació entre Déu i l'home. La paràbola del fill pròdig o, encara millor, del pare misericordiós, és un exemple paradigmàtic, irreplicable on tots ens podem reconèixer. Organitzada en tres escenes que ara presentarem, aquesta paràbola ens ensenya que la reconciliació és a la vegada un passat que s'abandona i un futur que s'obre a l'esperança.

La primera escena funciona com una mena d'introducció al veritable drama del fill pròdig. Amb ploma àgil i sense estalviar-nos detalls, Lluc descriu la repartició de l'herència, la partença del jove i la seva vida dissoluta que el deixa totalment arruïnat. El cí-

max arriba amb la seva decisió de tornar a casa, anar a trobar el seu pare i demanar-li perdó.

La segona escena està dominada per la figura del pare que des de la partença del seu fill mai no ha perdut l'esperança de tornar-lo a veure. Segur que cada vespre tancava la porta de casa dient-se a si mateix: Potser demà tornarà. Això és el que fa Déu amb nosaltres quan ens desviem una mica del camí o ens extraviem per rutes desconegudes. Ens espera al llindar de la porta per donar-nos el bes de la pau i l'abraçada de la reconciliació.

La tercera escena ens pot agafar desprevinguts a causa de la irrupció del fill

gran de qui només sabem que existia. Aquest personatge representa el fill modèlic: fidel, responsable i treballador que mai no ha fet cap malifeta. Tant és així que ell mateix es considera irrepensible. Ell no necessita convertir-se, en tot cas el que necessita és reconeixement i lloança pels mèrits acumulats sense interrupció. Això és el que reclama al seu pare. No acaba de pair la joia que acompanya el retorn del seu germà, que era mort i ha tornat a la vida.

Com algú ha dit molt encertadament, la reconciliació és un diàleg d'amor restaurat.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La veritable Paraula de Déu és Jesucrist

Els qui escolten la paraula de la predicació apostòlica l'han de rebre com a Paraula de Déu, perquè ho és: ve de Déu. No ve del món o dels homes sinó de l'amor de Déu que es manifesta en Crist. És gràcia de Déu per als qui l'escolten perquè els duu a la fe, amb la llum aclaridora de l'Esperit del Pare i del Fill.

No és Paraula de Déu en un sentit fonamentalista com si, per exemple, la creació del món s'hagués enllestint materialment en sis dies i el Senyor hi posés la seva garantia que ha estat així. En el cas de *Gènesi 1*, és Paraula de Déu perquè d'Ell ens ve l'ensenyament primordial segons el qual Déu és el creador del món i, específicament, de la parella humana —home i dona.

És Paraula de Déu perquè és saviesa que ve de Déu i no pas del món o de la carn i de la sang. Déu és, sobretot,

el qui ha fet que la seva Paraula s'introduís en el món, en prendre o assumir la *carn* de Crist. Perquè, en definitiva, la veritable Paraula de Déu és Jesucrist, i —per això— la predicació de la paraula anuncia el Crist com a veritat de Déu: «Aquest és el meu Fill, l'estimat: escolteu-lo» (*Lc 9,35*).

La predicació conté la bona notícia de Déu per als homes: el *secret* de Déu amagat pels segles que *ara* s'ha manifestat en Crist Jesús. La Carta als Efeis dóna una claríssima definició del *secret designi diví*: «El designi de Déu és aquest: en Jesucrist, per l'Evangeli, tots els pobles tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa» (*Ef 3,6*).

Dit amb precisió: la paraula predicada conté Crist Jesús, atès que Ell és precisament la bona notícia de Déu.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

El cristianisme tot just comença

Sens dubte el segle passat ha estat el més secularitzat de la història, molt diferent dels qui l'han precedit. Però a l'alba del segle *xxi*, continuen existint comunitats de creients ben vives. El cristianisme no és mort. El món ha canviat profundament en un segle i encara més ràpidament en els darrers decennis. Però el cristianisme no és mort, a diferència d'allò que molts havien previst. Així i tot, en el fons —és innegable— sentim que hi ha en curs un procés d'erosió, ni que sigui molt més lent i amb moltes més reaccions del que alguns severos estudiosos haurien pronosticat.

Sí, la societat s'ha secularitzat, però la qüestió religiosa no ha desaparegut. Emergeixen també expressions de religiositat llunyanes de l'Església. Estem anant cap a un mercat de les religions, com ja passa a la societat nord-americana, on les propostes religioses són quasi exposades en un taulell de productes en venda: la gent s'hi relaciona amb les modalitats i la mentalitat del mercat.

El cristianisme tot just comença. No som a la fi d'una llarga història del cristianisme europeu, en una terra que havia estat cristiana, cristianitzada fins a les arrels, on han quedat algunes illes de cristianisme. No som a la fi d'una llarga història! El cristianisme ha viscut l'ocàs d'una de tantes estacions de la seva història. Però d'ocàs n'hi ha hagut molts i sovint més traumàtics que el que ara tenim al davant. Pensem en sant Agustí i en la fi del seu món romà! Pensem en la fi de l'Edat Mitjana, quan semblava que s'havia realitzat una mena d'obra mestra —com les nostres catedrals— on tota la societat era cristiana. Però es podria pensar en la Revolució Francesa, quan tot un món tradicionalment cristià va ser bandejat en pocs anys... Moltes estacions del cristianisme han tingut el seu ocàs.

Ho escrivia un prevere ortodox rus, mort l'any 1990 en circumstàncies obscures, el pare Aleksandr Men: «En realitat, el cristianisme està fent els seus primers passos, tímids, en la història del llinatge humà. La història del cristianisme tot just comença.»

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

14. ✚ Diumenge IV de Quaresma. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germanica; santa Florentina, verge.

15. Dilluns. Santa Madrona (s. *ii*), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. Dimarts. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. *iv*), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. Dimecres. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. Dijous. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. Divendres. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanç (s. *vii*), diaca romà i mr. a Flandes.

20. Dissabte. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

PADRES E HIJOS

Proceso de duelo

Una de las secuelas de la separación matrimonial en los hijos es que los niños elaboran un importante proceso de duelo, como denominamos en la práctica psicológica al reconocimiento y al acto de asumir la pérdida de una persona querida.

Estos menores presentan un acusado *sentimiento de pérdida*, y tienen que pasar por una etapa de luto emocional que precisa de un tiempo para resolverse adecuadamente (éste es el mecanismo del proceso de duelo a que hago referencia).

Obviamente, dependerá en gran parte de las propias condiciones emocionales del niño. Así, tomando el ejemplo de los menores en trance de duelo por la muerte de un familiar próximo, se comprueba que un mes después del suceso un gran número aún presenta tristeza o llanto pero pasados unos pocos meses, el número de niños con estos síntomas se ha reducido a la mitad. Sin embargo, se observa que no disminuye la frecuencia en los que están severamente deprimidos. Todo lo cual es extrapolable a la situación de separación, ya que muchos se sienten abandonados y manifiestan duelo por un *padre muerto*, sin que este doloroso sentimiento tenga conexión —especialmente en los niños varones— con la calidad de la anterior relación que hubiera entre padres e hijos.

Un curioso fenómeno es que las *fantasías de reunificación* son continuas en estas edades. Todo retoño tiene una imagen de pareja inseparable en el inconsciente y esta representación de sus padres está interiorizada en cada niño, es decir, asumida plenamente en su interior.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

SEBASTIÀ TALTAVULL

Aniversari episcopal

Diumenge vinent es complirà un any de l'ordenació episcopal de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. Un primer any que Mons. Taltavull resumeix «Com un temps intens de trobament amb Jesús present en aquesta Església, un temps d'aprenentatge, de servei i d'experiència pastoral per a mi ben nova cada dia, viscuda en el goig de la relació amb les persones i amb l'agraïment al Senyor per l'acollida que estic rebent per part de tots.»

Quina valoració feu d'aquest primer any de bisbe auxiliar?

Admiro i valoro molt la intensa vida i acció cristiana que hi ha a les parròquies, a les comunitats de vida consagrada i organismes diocesans, especialment allà on l'Evangeli va creixent de forma silenciosa però eficaç en els ambients on els cristians hi són presents. No tenim cap dret a estar desanimats perquè l'Esperit de Crist Ressuscitat hi és i actua. Cal llegir-ho amb fe i reconèixer-ho amb humilitat. Hi ha molt per fer.

Esteu content de l'acollida entre nosaltres de l'Any sacerdotal?

Estic comprovant que l'Any sacerdotal ens està fent molt de bé, tant als preveres com al conjunt de l'Església. Estem aprofundint en la nostra identitat i missió com a pastors al servei del Poble de Déu, en la força i sentit de la nostra espiritualitat específica, la que beu de la font de la Paraula de Déu, dels sagraments, de la pregària i del conjunt de l'acció pastoral, la que és fruit de la caritat pastoral exercida al servei de tots.

Com defineix l'espiritualitat cristiana?

Com un moviment interior que ens orienta la vida enterament cap a Déu, el Pare, i es deixa guiar per l'Esperit de Jesús. També, com un do que ens fa percebre la mirada d'amor de Déu a la Humanitat i a cadascú de nosaltres per fer-ne una projecció constant. L'espiritualitat cristiana ens obre al sentit de Déu que Jesús constantment ens ofereix mitjançant l'Església, per viure la fe, l'esperança i la caritat. L'espiritualitat cristiana ens fa viure a l'estil de Jesús i segons l'Evangeli, una vida imperada sempre per la lògica de l'amor, del perdó, de la comunió amb Déu i amb els altres.

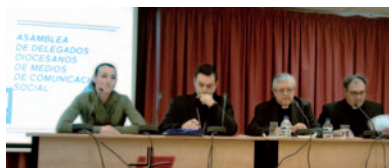
Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

VI Jornades de Formació i espiritualitat per al clergat. Els dies 22, 23 i 24 del passat febrer van celebrar-se a Montserrat aquestes jornades per a preveres i diaques convocades pel bisbe Agustí. L'aportació principal va ser de Mons. Enrique Benavent, bisbe auxiliar de València, sobre l'any sacerdotal. El programa es completava amb aportacions del pare abat Josep M. Soler i diversos monjos, així com espais de diàleg i de pregària comuns.

Jornades de delegats de Mitjans de Comunicació Social. La nostra delegació va participar en aquestes jornades celebrades a Madrid del 15 al 17 de febrer passats amb el lema «Iglesia y nuevas tecnologías de la comunicación, una oportunidad para la acción pastoral», que animava les diferents diòcesis a fer d'aquests mitjans un nou espai d'evangelització i un element de comunió eclesial, al permetre posar en comú recursos per a la pastoral sense límits d'espai i de temps.

VISITA PASTORAL

Cloenda Visita Pastoral a Piera-Capellades. 21 de març, 18 h. Després d'aquests dos mesos aproxi-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada de joves cristians a Martorell. Joves d'arreu de la diòcesi han fet ponts a la Trobada dels Joves Cristians de Sant Feliu de Llobregat, que es va celebrar a la parròquia de Crist Salvador de Martorell el passat 27 de febrer. Tot posant de manifest que no estan sols i no volen estar-ho, van participar primer en un treball en grups on responien a les següents qüestions: Qui sou? Què podeu oferir? Quines necessitats teniu? Tot seguit es va celebrar l'eucaristia i la Trobada va finalitzar amb un sopar preparat per la federació de Montserrat de la JOC. Al web www.bisbatsantfeliu.cat/santfeliujove trobareu tota la informació de la Delegació de Pastoral de Joventut de la diòcesi, amb especial èmfasi al proper Aplec de l'Esperit, el 22 de maig, a Terrassa.

madament de contactes continus amb les diverses comunitats parroquials, àmbits pastorals i comunitats religioses presents a l'arxiprestat, tots els fidels són convidats a l'eucaristia de cloenda i acció de gràcies que tindrà lloc a la parròquia de Santa Maria, de Piera. Tota la Visita Pastoral es pot seguir a través del web www.parroquia.cat, amb cròniques, àudios i fotos.

AGENDA

XXXI Trobada de rectors i seglars de santuaris de Catalunya i Balears. Se celebrarà del 15 al 17 de març i la diòcesi d'acollida serà Tarragona, ja que la trobada tindrà lloc a Vila-seca i es faran diverses celebracions i vi-

sites als santuaris de la Mare de Déu de La Pineda, del Camí, de La Roca i de la Misericòrdia, de Reus. El tema central d'enguany serà la figura del capellà custodi del santuari, la seva espiritualitat, el seu carisma i el seu servei, amb ponències de Mn. Àngel Moreno, vicari episcopal de Guadalajara, sobre espiritualitat; el P. Josep-Enric Parellada, director del Departament de Santuaris de la CEE; Mn. Salvador Bacardit, sobre la dimensió social i caritativa dels santuaris. Hi haurà també una taula rodona amb els testimonis de diversos preveres que han exercit el seu servei com a custodis de santuaris. La trobada estarà presidida pel bisbe Agustí, responsable d'aquest àmbit pastoral a la Tarraconense, i a l'eucaristia del

primer dia hi serà present l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol.

Dia del Seminari. Se celebra diumenge 21 de març amb el lema: «El sacerdot, testimoni de la misericòrdia de Déu». Per aquest motiu, el Seminari Conciliar

de Barcelona farà una jornada de portes obertes el proper dissabte dia 20, de 17 a 21 h, amb visites guiades, rosari, i eucaristia a les 20 h, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull.

ESPIRITUALITAT

VI Trobada de Religiosos i Religioses Joves de Catalunya a Montserrat. 20-21 de març. La vocalia de religiosos i religioses joves de la URC organitza aquest recés de cap de setmana amb el lema «Entorn del món interior i espiritualitat de la vida religiosa». El bisbe Agustí conduirà la sessió del dissabte al matí, amb una estona de diàleg amb els participants. Alberg Abat Garriga, Montserrat. Més informació <http://urc.confer.es/urc>.

CATEDRAL

IV Diumenge de Quaresma. Avui, 14 de març, a les 19 h, missa presidida pel bisbe Agustí i animada litúrgicament per la coral «Amics de l'Orgue de Sitges». A les 17 h, a la mateixa Catedral de Sant Llorenç, tindrà lloc la Conferència de Quaresma, a càrrec del bisbe Agustí Cortés, sobre l'actual objectiu diocesà.

ECO DE LA PALABRA

Salmo 50: una nueva creación

Hemos vivido con el Salmo 50 un momento indispensable, como un paso absolutamente necesario para alcanzar la paz: pedir humildemente a Dios que quite de nuestro interior toda oscuridad, todas las manchas y las sombras, que nos impiden ser transparentes a la luz: «limpia, borra, sana». Lo entendemos desde la figura de un médico.

Hay otra figura que expresa, tal vez más gráficamente, esta petición y que, además, tiene la ventaja de servirnos para empalmar con el siguiente paso de la plegaria. Nos referimos a una imagen que tiene una larga tradición en la literatura cristiana, desde san Buenaventura, hasta escritores modernos, como Raniero Cantalamessa o el Papa, cuando aún era cardenal Ratzinger. Dios obra con nosotros como un escultor, que con habilidad y cariño va formando en nosotros una imagen, única en cada uno y a la vez la misma: la imagen de Cristo. Pero lo hace talmente como lo hacía el gran Miguel Ángel. Él, en efecto, miraba una roca de mármol y, en su interior, en su imaginación y en su corazón, veía ya dibujada la imagen que quería construir. Entonces lo que hacía era ir vaciando, con paciencia y cuidado, todo cuanto sobraba. Su trabajo con-

sistía en sacar lo que estorbaba a la belleza que él quería plasmar... Así hace Dios con nosotros: con sus diestras manos (¡a veces mediante golpes fuertes!) va sacando de nuestro «yo», siempre lleno tantas cosas, los estorbos para la belleza y la perfección. Pero, precisamente el mismo gesto del Dios escultor, a la vez que parece negativo, porque nos priva de algo aparentemente «nuestro», sirve para crear la imagen de Cristo en nosotros.

Ahora ya podemos entender y vivir el siguiente paso de la oración:

«Oh Dios, crea en mí un corazón puro, renuévame por dentro con espíritu firme. No me arrojes lejos de tu rostro, no me quites tu santo espíritu. Devuélveme la alegría de tu salvación, afiánzame con espíritu generoso» (vv. 12-14).

No olvidemos que pedimos perdón al Dios creador, la fuente de toda vida. Deseamos aquel Espíritu que al comienzo de los siglos se cernía sobre las aguas sosteniendo el mundo. Y si Él nos creó por amor, ahora, mediante el perdón, nos recrea. Porque así como el odio y el orgullo lo que hacen es sacar vida al otro (transmitir un tipo de muerte), así el amor siempre hace vivir, da vida. El

odio mata y el perdón resucita. Dios goza resucitando el mundo.

Así pues:

—El perdón introduce siempre algo nuevo. Es la fuerza de las grandes novedades. También para la Iglesia.

—La novedad que introduce el perdón no será una especie de maquillaje, como una pátina de ornamentación, que cubre y deja mejor imagen, sino una auténtica realidad arraigada en el corazón.

—Y con esta nueva realidad vendrá una compañera, una de sus más fieles, la alegría: «oír los gritos de fiesta, la alegría de los huesos que estaban quebrantados, el gozo de la salvación» (v. 10.14).

Cuando celebremos el sacramento de la Reconciliación no olvidemos hacer una plegaria indispensable: pedir al Espíritu Santo la alegría. Aunque, pensándolo bien, ¿cómo tener el Espíritu Santo sin gozar del don de la alegría?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat